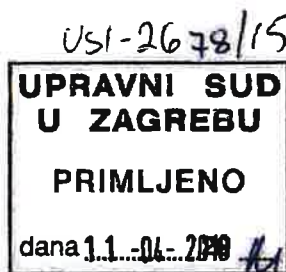

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-3027/17-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, Marine Kosović Marković i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te sudske savjetnice _____, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja _____, kojeg zastupa odvjetnik _____, Z _____, protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-08/15-01/359, urbroj: 376-05/MS-15-07(IM) od 15. lipnja 2015., radi rješavanja spora između korisnika i operatora javnih komunikacijskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2678/15-14 od 13. srpnja 2017., na sjednici vijeća održanoj 25. siječnja 2018.

presudio je

I. Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2678/15-14 od 13. srpnja 2017.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova spora.

Obrazloženje

Presudom Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-2678/15-14 od 13. srpnja 2017., odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/15-01/359, urbroj: 376-05/MS-15-07(IM) od 15. lipnja 2015., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za rješavanje spora u vezi s prigovorom na nemogućnost raskida pretplatničkog ugovora bez naplate naknade zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora.

Tužitelj u žalbi navodi da je presuda u cijelosti činjenično i pravno neutemeljena te ju tužitelj u cijelosti pobija. Navodi da se u presudi obrazlaže da je zahtjev tužitelj podnio 17. prosinca 2015., što nije točno, jer je zahtjev podnesen 17. prosinca 2014., a ne 2015. godine, da bi nakon toga sud također netočno i neutemeljeno naveo da je davatelj usluga na adresu tužitelja poslao tehničara radi instaliranja paketa opreme. Navodi da mu je pristigao dopis od 13. siječnja 2015., kojim ga se obavještava da je njegov zahtjev prihvaćen te da će se ga o eventualnim daljnjim promjenama pismeno izvijestiti. Nakon toga je na njegovu adresu 17. siječnja 2015. došao tehničar radi provjere instalacija tj. radi provjere da li postojeća instalacija omogućuje korištenje i priključenje samoinstalacijskog paketa. Do 29. siječnja 2015., kad je tužitelj primio glasovnu poruku da mu je usluga aktivirana, ništa se nije događalo, a još uvijek mu nije bio isporučen samoinstalacijski paket opreme. Stoga je tužitelj tog istog dana, 29. siječnja 2015., nazvao službu za korisnike te naveo da još uvijek nije primio paket samoinstalacijske opreme pa da ne može početi koristiti uslugu iako je ista

aktivirana. Taj razgovor je snimljen od strane usluge za korisnike. Smatra da je netočno i neutemeljeno navedeno da je dana 29. siječnja 2015., trebao biti izvršen radni nalog spajanja instalacija kod tužitelja jer da je taj radni nalog navodno pripremljen 16. siječnja 2015., jer pri ugovaranju uopće nije ugovoreno bilo kakvo spajanje ili instaliranje opreme od strane djelatnika. Nakon što je izjavio prigovor dana 2. veljače 2015., u kuću tužitelja je došao tehničar da spoji i priključi terminalnu opremu za početak korištenja usluge te je tom prilikom pokazao nalog i istakao da je to košta 625,00 kn i da će ista biti naplaćena na prvom izdanom računu. Tom prilikom je tužitelj rekao da je očito došlo do greške kod davatelja usluga i pokazao je e-mail prigovora. Tek nakon toga 6. veljače 2015. tužitelj je primio dopis davatelja usluga kojeg je isti poslao tužitelju dana 2. veljače 2015., preporučenom pošiljkom. Davatelj usluga nije dostavio korisničku opremu potrebnu za korištenje ugovorene usluge te su mu se zbog toga i ispričali i naveli da će ista otprema biti dostavljena u što kraćem roku. Stoga nisu točni navodi da je navodno dana 29. siječnja 2015. onemogućio tehničara u obavljanju posla. Nadalje, iznosi kronologiju događaja o tome kako je kontaktirao i s tuženikom i to sa Službom za pravno savjetovanje te ga je u telefonskom razgovoru djelatnica tužene uputila na pravni slijed i ukazala da je operator povrijedio opće uvjete poslovanja. Smatra da je postupao sukladno podnesenom i potpisanom te odobrenom zahtjevu te predlaže da se presuda preinači te poništi rješenje tuženika odnosno podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak te da mu se naknade troškovi žalbe u iznosu od 3.125,00 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

Tuženik u odgovoru na žalbu navodi da je sud pravilno odbio tužbeni zahtjev tužitelja, a u svezi navoda razvidno je da se radi o grešci u pisanju glede datuma 17. prosinac 2015. umjesto 17. prosinca 2014. Ističe da samoinstalacija nije bila moguća, jer je bilo potrebno omogućiti tehničaru da spoji opremu što je tužitelj odbijao unatoč činjenici da ista ne bi bila naplaćena te smatra da je postupao sukladno Zakonu o elektroničkim komunikacijama i Općim uvjetima poslovanja te da je prigovor pravilno odbijen. Predlaže žalbu odbiti.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu, u odgovoru na žalbu navodi da je prvostupanjski sud pravilno presudom odbio tužbeni zahtjev tužitelja te da se odluka suda temelji na dokazima koji su izvedeni na zakonit način. Predlaže žalbu odbiti.

Žalba nije osnovana.

Sud nalazi da se osporena presuda prvostupanjskog upravnog suda ne može ocijeniti nezakonitom ni po jednoj osnovi propisanoj odredbom članka 66. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.- dalje: ZUS). Ovo iz razloga jer je prema podacima sveza spisa, postupak prije donošenja osporene odluke proveden sukladno odredbama ZUS-a, a prvostupanjski upravni sud je istu temeljio na dokazima i činjenicama utvrđenim u upravnom sporu i postupku donošenja pojedinačne odluke nakon čega je osnovano zaključio da nema mjesta usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja.

Naime, nije sporno da je tužitelj dana 17. prosinca 2014., podnio zainteresiranoj osobi zahtjev za uključenje paketa () i to usluge, uz obvezno trajanje ugovora od 24 mjeseca i uz dostavu samoinstalacijskog paketa opreme. Tom prilikom je tužitelj potpisao izjavu da je upoznat s Općim uvjetima poslovanja zainteresirane osobe te da je rok za aktivaciju ugovorene usluge 45 dana od dana potpisa obrasca zahtjeva. Proizlazi nadalje da je aktivacija zatražene usluge u sustavu izvršena 29. siječnja 2015.

Naime, prema Općim uvjetima poslovanja operatora, s kojim je, kako je već navedeno, tužitelj upoznat će izvršiti aktivaciju ugovorene usluge, ako su pored uvjeta za prihvata zahtjeva ispunjeni i potrebni tehnički uvjeti za zasnivanje ugovora, a posebice ako

su utvrđeni slobodni potrebni vezni resursi (kapaciteti). Aktivacija usluge podrazumijeva priključenje terminalne opreme, bilo pretplatničke, bilo u mrežu na lokaciji priključenja iz zahtjeva, odnosno omogućavanje korištenja usluga. Pretplatnik je dužan osigurati pristup ovlaštenim predstavnicima radi aktivacije usluge. U vrijeme aktivacije usluge neće se uračunavati ono vrijeme u kojem nije bio omogućen pristup za aktivacijom usluge. neće odgovarati za štetu koja može nastati pretplatniku ukoliko je imao dulje i neplanirano vrijeme prekida usluge ili nemogućnosti korištenja ugovorene usluge, a da je ista uzrokovana propustom na strani pretplatnika, osobito, ali ne isključivo onemogućavanjem pristupa lokaciji radi aktivacije.

Iz podataka spisa predmeta, suprotno tvrdnji tužitelja, a osobito iz izjave samog tužitelja dane na ročištu za raspravu pred prvostupanjским sudom 6. srpnja 2017., proizlazi da je tehničar operatora u nekoliko navrata dolazio kod tužitelja s namjerom da izvrši instalaciju opreme za što mu je i izdan radni nalog. Međutim, tužitelj je sam naveo da nije odobrio instalaciju budući se ista naplaćivala u iznosu od 600,00 kn, a što je i bio razlog da traži samoinstalacijski paket. Također je utvrđeno da je operator pokušao otkloniti nesporazum na način da tužitelju pruži mogućnost instalacije paketa bez naplate predmetne usluge. Naime, uslugu bez dolaska tehničara nije bilo moguće aktivirati jer se radilo o novoj parici, a kako je tužitelj odbio pristup tehničaru to je osnovano utvrdio tuženik da nema mjesta primjeni odredbe članka 41. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.), prema kojoj u slučaju kada operator javnih komunikacijskih usluga nije u mogućnosti ispuniti ugovornu obvezu u skladu s općim uvjetima poslovanja, pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora bez podmirivanja ugovornih obaveza iz stavka 5. ovoga članka, osim dospjelog dugovanja za pružene usluge.

Svi razlozi zbog kojih nije bilo mjesta usvajanju prigovora tužitelja detaljno su obrazloženi u osporenom rješenju kao i presudi prvostupanskog suda, a koje prihvaća i ovaj Sud. Stoga, kako je prvostupanski upravni sud za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, to prigovori tužitelja izneseni u žalbi nisu od utjecaja na donošenje drugačije odluke u predmetnoj upravno stvari.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a, odlučiti kao u točki I. izreke.

Zahtjev za naknadu troškova spora nije osnovan temeljem odredbe članka 79. ZUS-a, pa je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

U Zagrebu 25. siječnja 2018.

Predsjednica vijeća

Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost upravnog ovlaštenog službenik

